

הווי

כלו כל הקצין

בירושלים נתגלה, בעת הדיון על תקציב הכנסת, כי מקבל המשי" כורת הגבוהה ביותר בכנסת הוא קצין הכנסת, המקבל 338,199 שקל לחודש, שעה שמשכורתו של מזכיר הכנסת היא 191,543 שקל ומשכורתו של חבר הכנסת — 221,000 שקל.

כמעט של תמי"

בלוד הודיעה חברת העופה מעוף, כי מעתה יוכל הנוסע במטוסיה לבחור בין מנות בשר שונות, הנושאות את השמות הבאים: כשריבקר בנוסח מאראכש; כתיבקר בנוסח רוסי וחזרעוף בנוסח סיני.

חתונת הזהב

בבארשבע ביקשה צעירה בת 23, אשר נישאה לפני חודשים אחדים לרופא בן 40, גט מבעלה הטרי מכיוון שלטענתה, היא גילתה, כי הוא אינו בן 40, אלא בן 52; הוא איננו רווק, כי אם גרוש ונוסף לכל הוא גם מרבה להשתמש בתמרורים וקיימים וגם מרבה לעגור תכשיטים.

חמוץ מתוק

בנס ציונה הודיע כוורן מקומי, אשר כוורתיו מפורזות בחבי הארץ, כי ברוריו מפיקות בעיניו רבש מפרי המנגו; כנגב — רבש מפרי עצי האשל והאקליפטוס; בדרום — מפרי הבצל; בהריירושלים — מפרי יביר ובנס ציונה — מפרי עץ הלימון.

הרור הולך ופוחת

בירושלים פירסמו ארכיאולוגים כי שלדים של בני אדם שנתגלו בהר הכרמל והשייכים כנראה לאנשים שחיו במקום לפני 50 אלף שנה, מוכיחים כי הגובה הממוצע של גבר באותם ימים היה 1.73 מטר ושל אשה — 1.56 מטר ושלדים שנתגלו בעמק בית גטסופה והמתייחסים לתקופה שלפני 10 אלפים שנה בלבד, מוכיחים כי הגובה הממוצע לגבר היה, באותם ימים, 1.58 מטר ולאשה — 1.50 מטר.

ברירת מילה

בבתים חירף רב, אשר נוכח בטקס ברית מילה שנערך ביום השבת, את דורו של הרך הנמול, שחילל את השבת בצלמו את הטקס, בקללה, שלא תיזכה להישאר בחיים; נאלץ להתנצל בו במקום, מאחר שהגנבים בטקס הבטיחו לו שאם לא יעשה כן הוא, הרב, "לא יזכה לצאת מן האולם בחיים".

נסיון זה לא הכל

בתליאביב גילה מנהל ערן (המוסר לעזרה ראשונה נפשית), כי מיספר הנשים בארץ, המנסות להתאבד, גדול פי שלושה ממיספר הגברים המנסים להתאבד; אך בין המצליחים להתאבד — מיספר הגברים גדול פי שניים ממיספר הנשים.

מין ריני שכזה

בחיפה הציעו שני מומחים של משרד החקלאות לפתח ענף יצוא חדש, זה של דיג כרישונים. אלה הם כרישים באורך 70 סנטימטר עד מטר אחד, המצויים בעומק הים בין חופיה הצפוניים של הארץ לקפריסין ואשר בשרם מבוקש מאד למאכל בצפון אירופה; מכבדיהם ניתן להפיק חומר הנדרש בתעשיות התרופות והתברורים ולסנפיריהם קיימת דרישה במזרח הרחוק, שם הם נחשבים כמגי בירי אונות מינית.

הייתי בהאיטי

למשרתת שבאה יום וילחצו שוונד כחוז.

קול ישראל בגלים קצרים

אתלי, שרונה ורזוי, אמה של שרונה, מתנהגות כמו מישפחה. הן נפגשות לעיתים קרובות מאוד, הן מבלות ביחד, נוסעות ביחד לים, הולכות יחד לקניות, ובעיקר: מדברות עברית.

אתי קמה בכל יום בשש בבוקר, ולפעמים אפילו קודם. ישנם ימים שכבר בשבע היא מתייצבת אצל שרונה לקפה של בוקר. אז הן יושבות ביחד ומעבירות חוויות על השעות האחרונות מאז נפרדו. כל מיכתב או אות'חיים שמגיע מן הארץ, עובר מייד דיווח. הגולה של האיטי היא דבר רחוק ושונה מכל מקום אחר.

כשפרצה מלחמת לבנון, נזכרה אתי, גרתי או ליד שרונה ופיתאום, באמצע הלילה שיהקנו כרדיו ומצאנו את קול ישראל בגלים קצרים. הרגשנו כאילו אנחנו שם, ונורא התרגשנו. אבל תוך זמן קצר נרגענו מן העניין ופשוט שמחנו שאנחנו כאן בהאיטי ולא שם בישראל, בתוך כל הבלאגאן.

הן יודעות שהמצב בארץ קשה והן נמצאות בהאיטי, מפני ששם נוח. שם הן לא צריכות לבשל, לא לנקות, לא לכבס. הן פשוט צריכות לתת הוראה למשרתת והיא עושה הכל בדיקות.

יום אחד ישנו כרגיל אצל שרונה על המיפסטה. שרונה העיפה מנט למטה אל הגינה וגילתה כי לא הושקתה באותו יום. אז נזכרה, שני (המשרת הגר) בחופש באותו היום. היא החליטה שהיא תדרר בעצמה להשקות את הגינה. סתם בשביל הכיף.

שרונה ירדה למטה והתחילה לסחוב את הצינור הארוך ולהשקות את הרשא. שתי המשרתות, אניטה ואנטואנט, שמעו רעשים כחצר ויצאו לראות מה קרה. כשראו את גבירתן עומדת ועוסקת כמלאכה של משרתים, פרצו שתיים בצחוק פרוע וקשה היה להפסיק אותן. זו היתה פעם ראשונה שראו גברת של בית עושה עבודה של משרת וזה שיעשע אותן מאוד. וכמשך כל אותו היום, בכל פעם שראו את שרונה או נזכרו בהשקיה, פרצו שוב בצחוק היסטרי.

אין ספק ששתי בחורות ישראליות, שבאו מרקע סוציאליסטי, הן תופעה מאוד לא שיגרתית בארץ כל-כך לא לגיה. המעורבות במה שקורה היא מאוד סלקטיבית. אני לא מתעסקת בעניינים פוליטיים ואני גם לא יכולה לשנות אל כל העולם. אני רק יכולה לראוג שהסביבה שלי תהיה בסדר. וכך אני נותנת יחס אנושי לפועלות שלי,

ענת סרגוסטי

קרבנל גם בהאיטי יש קרבנל. אולם במשך כחודשיים לפני הקרבנל עצמו, אפשר למצוא את התושבים ברחובות כשהם רוקדים וחוגגים.

שהמעביד ויחסו אל העובד, תלוי בו עצמו. לכן תופעה כמו אתי או כמו שרונה, הם ברבים יוצאירופן באי. הן מתייחסות אל העובדים שלהן באנושיות שאינה נפוצה בארץ זו. הבוס הוא מעין אפטרופוס של העובד. אליו הוא בא כשיש לו בעיות בבית, ממנו הוא מבקש עזרה, כאשר הוא צריך לקנות תרופות. והכל תלוי בטוב ליבו של המעביד.

אין שם בתי-חולים ציבוריים. אין שם חקלאות מאורגנת, מיספר הכבישים בארץ זו קטן ביותר, וחוקי תנועה אינם קיימים. כל נסיעה בעיר, או מחוץ לעיר, היא נסיון התאבדות. הכבישים צרים מאוד, ללא שוליים ועמוסים מאוד. הכבישים נהרסים במהירות רבה בגלל תנאי מזג-האוויר, אך איש אינו טורח לתקן אותם. כאן לא מתקנים כביש עד שהוא לא נהרס לחלוטין וצריך לבנות אותו מחדש, הסביר לנו מישוה בלחש, כשחזרנו יום אחד ויריחתי לעיר הנמצאת בדרום, שבה אין ככלל כבישים. כשצריך לבנות כביש צריך להשקיע הרבה כסף ואז כל הפקידים בדרך יכולים לקחת נתח לעצמם. אם יתקנו, מרוב כסף קטן וזה לא

הממשך (מעמוד 45) הבחורה האמריקאית, ניהלו אותן. אתי עמלה שעות רבות כדי ללמד את הבחורות המקומיות לסרוג ביד, בשתי מסרגות. העסק גדל, התרחב והצליח אבל אתי לא היתה מרוצה: "הייתי צריכה לפקח על 50 איש ופיתאום מצאתי את עצמי עסוקה רק בעבודה, וזה לא היה הסיפור שלי לתכנן לבית-חרושת. בקיצור, יום אחד קמתי ועזבתי את בית-החרושת. לא הודעת כלום לבנות (לפועלות), מכיוון שלא רציתי שום עימות."

לא חלפו שלושה ימים ואחת הפועלות הגיעה אלי הביתה. היא אמרה לי: "מאדאם אתי, אמרו לנו שאת חולה". הסברתי לה שאני לא חולה ושאני פשוט לא חוזרת לעבודה. היא אמרה לי שאם אני לא באה, גם היא לא רוצה לעבוד יותר. ואחרי יומיים הגיעו אלי ארבע בנות נוספות ושוב ביקשו ממני לחזור לעבודה. תוך כדי שיחה איתן, החלטתי למה לא לעשות את הסודרים האלה לבר בבית. הודעת לבנות שאני מוכנה לקבל אותן לעבודה אצלי, בשכר קצת יותר נמוך. הן אמרו שלא אכפת להן השכר, העיקר לעבוד אצלי. וכך פתחתי את העסק הזה. שהיא קטן בינתיים. אבל הולך וגדל עם הזמן."

כשמתקרבים לבית של אתי, אפשר לשמוע שיחה ערה בקריאות וציוד קוקים. כשנכנסים אפשר לראות את שמונה הפועלות של אתי יושבות סביב השולחן הגדול במיטבה. כל אחת עם זוג מסרגות בידה והן סורגות, תוך כדי סיפורי רכילות ובריחות. האווירה נעימה, הרדיו פועל ומתנגנת בו מוסיקה של לפני קרבנל. בכל פעם שיש שיר קיבני, אפשר למצוא את מאדאם אתי מחוללת יחד עם הבנות.

"אני מתייחסת אליהן כמו אל בני-אדם", מסבירה אתי כשהיא מעיפה מבט מלא חיבה לעבר השולחן. הקומפוזיציה איתן לא אינטלקטואלית, אבל בהחלט יש שיחות. כשאני צריכה לנסוע לחופש או לעסקים, אני משאירה את הבית פתוח. הן כאות בבוקר לעבודה וכשהן גומרות הן הולכות. אני יוצאת מתוך הנחה שאנשים הם בסדר. העמדת אתן במיבחן והן עמרו בו. אני סומכת עליהן מאוד ועד עכשיו לא נעלם לי שום פריט מהבית."

מאדאם אתי אתי אלון הישראלית רות שלה איך לסרוג את הסודרים שהיא תכננה.

הממשך (מעמוד 45) הבחורה האמריקאית, ניהלו אותן. אתי עמלה שעות רבות כדי ללמד את הבחורות המקומיות לסרוג ביד, בשתי מסרגות. העסק גדל, התרחב והצליח אבל אתי לא היתה מרוצה: "הייתי צריכה לפקח על 50 איש ופיתאום מצאתי את עצמי עסוקה רק בעבודה, וזה לא היה הסיפור שלי לתכנן לבית-חרושת. בקיצור, יום אחד קמתי ועזבתי את בית-החרושת. לא הודעת כלום לבנות (לפועלות), מכיוון שלא רציתי שום עימות."

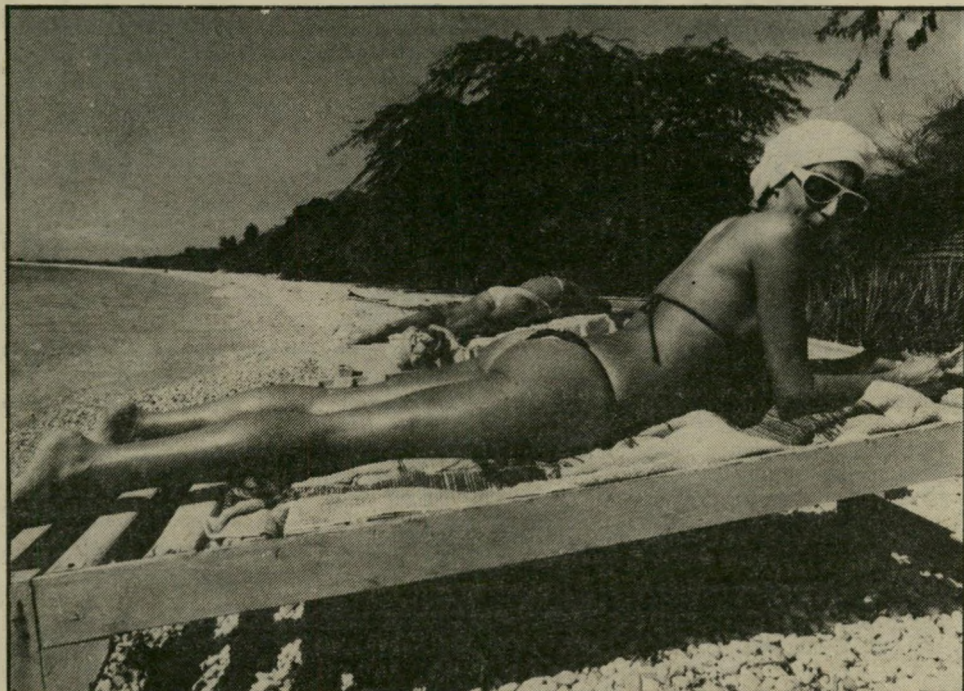
לא חלפו שלושה ימים ואחת הפועלות הגיעה אלי הביתה. היא אמרה לי: "מאדאם אתי, אמרו לנו שאת חולה". הסברתי לה שאני לא חולה ושאני פשוט לא חוזרת לעבודה. היא אמרה לי שאם אני לא באה, גם היא לא רוצה לעבוד יותר. ואחרי יומיים הגיעו אלי ארבע בנות נוספות ושוב ביקשו ממני לחזור לעבודה. תוך כדי שיחה איתן, החלטתי למה לא לעשות את הסודרים האלה לבר בבית. הודעת לבנות שאני מוכנה לקבל אותן לעבודה אצלי, בשכר קצת יותר נמוך. הן אמרו שלא אכפת להן השכר, העיקר לעבוד אצלי. וכך פתחתי את העסק הזה. שהיא קטן בינתיים. אבל הולך וגדל עם הזמן."

כשמתקרבים לבית של אתי, אפשר לשמוע שיחה ערה בקריאות וציוד קוקים. כשנכנסים אפשר לראות את שמונה הפועלות של אתי יושבות סביב השולחן הגדול במיטבה. כל אחת עם זוג מסרגות בידה והן סורגות, תוך כדי סיפורי רכילות ובריחות. האווירה נעימה, הרדיו פועל ומתנגנת בו מוסיקה של לפני קרבנל. בכל פעם שיש שיר קיבני, אפשר למצוא את מאדאם אתי מחוללת יחד עם הבנות.

"אני מתייחסת אליהן כמו אל בני-אדם", מסבירה אתי כשהיא מעיפה מבט מלא חיבה לעבר השולחן. הקומפוזיציה איתן לא אינטלקטואלית, אבל בהחלט יש שיחות. כשאני צריכה לנסוע לחופש או לעסקים, אני משאירה את הבית פתוח. הן כאות בבוקר לעבודה וכשהן גומרות הן הולכות. אני יוצאת מתוך הנחה שאנשים הם בסדר. העמדת אתן במיבחן והן עמרו בו. אני סומכת עליהן מאוד ועד עכשיו לא נעלם לי שום פריט מהבית."

מעריצים ישראלים

צריך להבין שבהאיטי החוק הוא דבר יחסי מאוד. אין שם חוקים סוציאליים הישירים שנותנת המדינה לאזרחים שואפים לאפס. כך

בימי ראשון, אז אינה עובדת. מזג-האוויר המיוחד מאפשר לעשות זאת במשך כל השנה - חורף וקיץ. אתי נוסעת עם שרונה, ושתיהן משחקות במטקת.